

**Academy of
Democratic
Modernity**

Oportunitats i perills de la III Guerra Mundial

Gener 2023

Oportunitats i perills de la Tercera Guerra Mundial

email: info@democraticmodernity.com
website: <https://democraticmodernity.com/>

Part 1: Els conflictes intrasistèmics de les potències estatals

4

Imagini que es desenvolupa la guerra - i una de les parts bel·ligerants no se n'adona. La Tercera Guerra Mundial fa estralls des del col·lapse de la Unió Soviètica fa més de 30 anys. Cada part del món es veu afectada. Tots els éssers humans s'enfronten a les conseqüències d'aquesta guerra, i tots els centres de poder de la modernitat capitalista han mobilitzat totes les seves forces en aquest conflicte. Només les forces democràtiques -moviments populars, forces antisistema¹, sindicats, partits, organitzacions socials, institucions, associacions, artistes, intel·lectuals, etc.- reconeixen la situació. Ho fan a contracor i amb dubtes. És degut a l'enorme escalada militar en el transcurs de la guerra a Ucraïna que ara es diu a les coses pel seu nom. La Tercera Guerra Mundial està donant forma al nostre món actual. Tot plegat, és un repte comprendre els esdeveniments polítics i trobar una resposta eficaç com a forces democràtiques per als territoris locals, països, continents i a tot el món. A continuació, intentarem presentar les motivacions bàsiques i els conflictes de les forces de la modernitat capitalista en la Tercera Guerra Mundial, definir les seves característiques específiques i la seva distinció de les anteriors guerres mundials. També mostrarem vies per a què les forces democràtiques del món utilitzin la seva inevitable participació en aquesta guerra per a construir una alternativa a la modernitat capitalista i resoldre els gegantins problemes socials del segle XXI. Mentre la majoria de les forces democràtiques continuïn ignorant la realitat que elles també són un actor en la Tercera Guerra Mundial, la victòria es lliurarà temeràriament als poders de la modernitat capitalista, permetent en conseqüència la destrucció dels fonaments de la vida humana.

La guerra a Ucraïna porta a admetre

“És una espècie de tercera guerra mundial que s'està lliurant a poc a poc”(2). Aquestes paraules van ser pronunciades pel Papa Francesc al juny de 2015 respecte als esdeveniments a Orient Mitjà en aquest moment, però també a Ucraïna. Mentrestant la cancellera alemanya

1 A Sociologia de la llibertat, Abdullah Öcalan avalua cinc moviments que ell veu com a forces antisistema (El llegat del socialisme real); (Revaluació de) l'anarquisme; Feminisme (rebel·lió de la colònia més antiga); Ecologia (La rebel·lió del medi ambient) i els Moviments culturals (la venjança de la tradició contra l'Estat-nació). (1)

declarava: “Estic fent tot el possible per a evitar una escalada que condueixi a una tercera guerra mundial”(3), i el president estatunidenc Biden afirmava: “No lliurarem la tercera guerra mundial a Ucraïna”(4), continuen presentant la Tercera Guerra Mundial com un escenari futur. No obstant això, el Papa, aquest estiu, va aguditzar la seva valoració: “Per a mi, avui ha esclatat la Tercera Guerra Mundial”(5).

Als mitjans de comunicació es continua debatent la qüestió a escala internacional, principalment a causa d'un dels possibles resultats de la guerra a Ucraïna que encara no s'ha produït. Això és encara més devastador. Crida l'atenció que l'ús d'armes nuclears s'utilitzi repetidament com a criteri per a determinar l'esclat de la forma més àmplia de guerra. Atès que encara no s'ha produït a Ucraïna, segons la majoria dels mitjans de comunicació internacionals encara no es pot parlar d'una guerra mundial. Les dues guerres mundials del segle passat serveixen de marc de referència per a la determinació, certament difícil, de si el món es troba ja en una tercera guerra mundial: batalles físiques sostingudes que duren anys, mobilització de milions de soldats, línies del front relativament clares, aliances més o menys estables, imatges de destrucció massiva i -com ja s'ha esmentat- l'ús d'armes nuclears. Forces democràtiques significativament importants de diverses parts del món han reconegut l'existència de la Tercera Guerra Mundial des de fa molts anys i, per tant, estan en condicions de dur a terme amb èxit una política democràtica per a les seves respectives societats. És el cas del moviment Zapatista a Mèxic (6) i del PKK a Kurdistan i Orient Pròxim (7).

Ja estan un pas més enllà que la majoria de les forces democràtiques de diverses parts del món, que o bé es retreuen d'aquesta conclusió política crucial, o bé no són capaces d'analitzar-la i articular-la. Demostrarem que la guerra mundial s'observa a la pràctica des de fa molt temps. Desgraciadament, aquestes forces continuen tancant els ulls amb freqüència, malgrat que la seva praxi democràtica és cada vegada més exigida en interès dels treballadors, les dones, la joventut i totes les societats i pobles oprimits del món.

El conflicte dels Estats-nació per l'ordre mundial multipolar

Un dels principals conflictes en el context de la Tercera Guerra Mundial és que els Estats- nació més poderosos, o aliances de diversos d'ells com la UE, competeixen entre si per la posició de poder més avantatjosa dins del cada vegada més emergent ordre mundial multipolar. En aquest procés

6

podem observar com els EUA, la UE, Gran Bretanya, Rússia i la Xina en particular -però també altres actors estat-nació com l'Índia i el Japó- utilitzen una àmplia gamma de mitjans econòmics, mediàtics, militars, biològics i polítics els uns contra els altres. El segle XX s'ha caracteritzat per unes relacions de poder bipolars des del final de la Segona Guerra Mundial. Després del col·lapse de la Unió Soviètica, els Estats Units va poder delectar-se breu i extasiadament en la seva posició de "primera i última superpotència mundial". Per dir-ho amb les ara arrogants paraules del geoestratega estatunidenc George Friedman, "els Estats Units és econòmica, militar i políticament el país més poderós del món no hi ha cap reptador real a aquest poder. [...] El poder inherent dels Estats Units combinat amb la seva situació geogràfica el converteix en l'actor central del segle XXI" (8). Però aviat es va fer evident que els Estats Units, com a única potència líder de la modernitat capitalista, no podia fer front als enormes problemes perpetuats pel seu propi sistema. En l'actualitat, la creixent pèrdua de prestigi i poder dels EUA ha arribat al punt que les potències abans esmentades estan desafiant obertament la pretensió de lideratge únic dels EUA, i competeixen activament per les seves respectives posicions en l'ordre mundial multipolar. Riza Altun, membre destacat del PKK, descriu la dinàmica de la següent manera: "El sistema busca sortides a la crisi. Cada país imperialista dissenya i persegueix els seus propis plans per a superar-la. En fer-ho, es veuen embolicats en contradiccions i lluites internes. Al mateix temps, competeixen a escala global, creant un caos mundial" (9). En aquest procés, cadascuna de les potències de la modernitat capitalista persegueix la seva pròpia estratègia, resultant tant de la seva posició geoestratègica específica com de les condicions polítiques, econòmiques, militars i socials. Vegem breument l'orientació estratègica dels quatre Estats-nació més poderosos competidors en la Tercera Guerra Mundial.

La fórmula de les tres OTAN

EUA s'ha resistit durant molt de temps a renunciar a la seva pretensió d'autocràcia i lideratge de la modernitat capitalista. Però ni tan sols les seves nombroses intervencions militars des de l'11 de setembre de 2001 -especialment a Orient Pròxim - han impedit que se li vegi cada vegada més com un gegant inestable i vacil·lant. Ningú pot negar que el país continua tenint un enorme poder militar, econòmic i polític, i que està disposat a utilitzar-ho a tot el món per a fer valer els seus propis interessos. Al mateix temps, i especialment des que l'administració Biden va arribar al poder, podem veure que els EUA depèn cada vegada més de l'aliança de l'OTAN per a poder mantenir-se en la Tercera Guerra Mundial. Al prin-

cipi del mandat de Biden, la qual cosa encara es deia ambigüament una “aliança de les democràcies del món” s’ha convertit, des del començament de la guerra a Ucraïna, en el disciplinament i la ferma activació dels Estats membres de l’OTAN sota el lideratge anglosaxó (els EUA, Regne Unit). els EUA persegueix l’estratègia d’implicar a Rússia i la Xina en guerres prolongades en les seves pròpies portes i afeblir-les així (a Ucraïna, Geòrgia o Taiwan). Al mateix temps, implicar més militarment a la UE, al la vegada que fa que els països individuals de la UE depenguin econòmicament dels subministraments energètics dels EUA i els manté políticament desunits. Duran Kalkan, membre del Consell Executiu del PKK, va resumir recentment l’enfocament global que els Estats Units està aplicant a tot el món: “Per a prolongar la vida del sistema i la seva pròpia posició de lideratge, es diu en alguns cercles que els EUA està aplicant una ‘fórmula de les tres OTAN’. La primera d’elles és l’OTAN europea’. És obvi que la lluita d’aquesta OTAN és contra Rússia. La segona és la ‘OTAN del Pacífic’ dirigida contra la Xina. Al setembre de 2021, els Estats Units va formar l’AUKUS² amb Austràlia i el Regne Unit. La tercera és la ‘OTAN d’Orient Pròxim’ contra l’Iran. Israel i alguns Estats àrabs formen el nucli d’aquesta aliança. Es parla fins i tot de donar un lloc en aquesta organització a la República Turca”(11). EUA espera mantenir el seu paper de lideratge únic en la modernitat capitalista mitjançant nous blocs i aliances a l’estil de l’OTAN que domina sense concessions. Alternativament, en el que considera el pitjor dels casos, espera ocupar la posició més avantatjosa en un ordre mundial multipolar. Per a això, els Estats Units està disposat a sumir a grans parts del món, inclosa Europa, en un caos profund i durador. El resultat d’aquesta política és descrit pel pensador pioner kurd i cofundador del PKK, Abdullah Öcalan, com un “imperi del caos, que també podríem, en cert sentit, qualificar-lo de Tercera Guerra Mundial” (12).

Rússia busca el seu paper en la modernitat capitalista

Amb la guerra d’Ucraïna, Rússia ha demostrat la seva determinació d’as

2 AUKUS (acrònim d’Austràlia, el Regne Unit i els Estats Units) és una aliança militar trilateral establerta a mitjan setembre de 2021 entre Austràlia, el Regne Unit i els Estats Units. L’objecte de l’acord és el suport dels Estats Units i el Regne Unit a Austràlia en el desenvolupament i desplegament de submarins nuclears. A més, s’intercanviaran coneixements sobre intel·ligència artificial, tecnologia quàntica i assumptes cibernètics, entre altres. (10)

8

segurar-se la posició més avantatjosa possible en l'ordre mundial multipolar amb l'ajuda d'una força militar massiva. Des que Putin va assumir el poder en 1999, l'Estat rus ha perseguit els objectius de reforçar la seva cohesió interna i recuperar la influència regional, especialment a Orient Mitjà, Europa, el nord d'Àfrica i Àsia Central. S'ha integrat econòmicament en la modernitat capitalista mitjançant la venda dels seus recursos naturals, i ha aspirat al reconeixement diplomàtic com a actor en peu d'igualtat. L'Estat rus espera que se li concedeixi a mitjà termini el lloc que desitja en l'ordre mundial multipolar amb l'ajuda de diverses ofensives. Per exemple, l'assalt diplomàtic del discurs de Putin en la Conferència de Seguretat de Munich en 2007, l'ofensiva econòmica de la posada en marxa del gasoducte Nord Stream 1 a la fi de 2011, i l'atac militar actualment en curs a Ucraïna. Gran part de l'elit russa, sota el lideratge de Putin, confia en una estratègia euroasiàtica, és a dir, en l'enfortiment de les relacions continentals amb la finalitat de trencar la pretensió mundial de lideratge únic dels Estats Units. Rússia vol reforçar la seva posició de poder mitjançant estretes relacions amb la Xina en Extrem Orient i amb Turquia i l'Iran a Orient Pròxim. Al mateix temps, pretén afeblir a la UE com a competidora en la política de poder fent costat a les forces nacionalistes i conreant estretes relacions econòmiques amb determinats països, especialment Alemanya. Darya Platonova que era filla de l'ideòleg estatal rus Alexander Dugin, també va ser una estratega política molt sol·licitada a Rússia fins al seu assassinat a l'agost d'enguany. En una entrevista de maig de 2022, Darya Platonova va esbossar indirectament l'estratègia geogràficament integral que Rússia persegueix en el conflicte de l'ordre mundial multipolar: "El meu interès se centra tant en l'espai de la civilització europea com a Orient Pròxim, on s'està produint una espècie de revolució conservadora: des de la constant confrontació de l'Iran amb l'hegemonia estatunidenca, passant per la lluita de Síria contra l'imperialisme occidental, fins a Turquia, que ara mostra interessants tendències a trencar amb l'OTAN i el bloc geopolític anglosaxó, i intenta construir la seva política exterior sobre una base multipolar en diàleg amb la civilització euroasiàtica. Crec que és important seguir els processos a Orient Pròxim, ja que es tracta d'una de les etapes de la lluita contra l'imperialisme. D'altra banda, també m'interessen molt els països africans; representen per a Europa i Rússia l'"altre" a partir de l'anàlisi del qual podem comprendre millor la seva civilització". (13). No obstant això, cal subratllar que Rússia no busca una alternativa al sistema actual, sinó un paper destacat en la modernitat capitalista. En paraules d'Abdullah Öcalan: "El sistema capitalista de la cultura continental estatunidenca ha demostrat la seva capacitat per a expandir-se per totes les cultures;

des del Pacífic i Austràlia fins a l'Índia, la Xina i el Japó i des d'Àfrica fins a Rússia i el sud de Sibèria. En cert sentit, ha guanyat la guerra de cultures i civilitzacions”(14). No obstant això, és qüestionable fins a quin punt Rússia tindrà èxit amb la seva política, no sols per les dificultats militars de l'exèrcit rus en la guerra d'Ucraïna. Riza Altun, representant del PKK, va assenyalar el problema fonamental de Rússia en 2018: “Rússia està tractant de trobar una sortida a la crisi amb l'ajuda de conceptes antiquats com l'Estat-nació i el centralisme. No obstant això, Rússia no tindrà èxit de cap manera en aquest camí. [...] Aquestes potències intenten trobar un lloc en el nou sistema basat en mètodes capitalistes d'entre 100 i 200 anys d'antiguitat. Però aquest enfocament no conduirà a cap solució. Més aviat aprofundirà la crisi i el caos existents. Això és exactament el que ja podem observar. Atès que aquestes dues potències [Rússia i la Xina, nota de l'autor] es van incorporar al sistema mundial més tard, no tenen una àmplia experiència amb el capitalisme. Per tant, representen una mentalitat capitalista retrògrada. La política russa pretén imposar la seva pròpia hegemonia política-militar als altres. [...] Totes aquestes són coses que pertanyen al passat del capitalisme. Construir l'hegemonia mundial sobre la base d'aquests plantejaments no serà possible”(15). Malgrat aquesta afirmació, podem suposar que en un futur previsible l'Estat rus continuarà utilitzant tot el seu poder econòmic, militar i polític per a imposar-se en els conflictes que acompanyen al sorgiment de l'ordre mundial multipolar.

Autonomia estratègica europea

Europa és el bressol històric de la modernitat capitalista, evident en els desenvolupaments de Londres i Amsterdam a partir del segle XVI. Avui dia, la UE i els seus Estats membres més poderosos han d'admetre davant si mateixos que existeix una gran distància entre la seva autoproclamació de força i la seva capacitat per a actuar en la Tercera Guerra Mundial en curs. Durant anys, els principals representants de la UE han estat parlant de la “autonomia estratègica europea” (16) i profetitzant que la UE farà valer els seus propis interessos a nivell mundial amb “el llenguatge del poder”(17). Els Estats membres de la UE, en particular Alemanya i França, s'esforcen per aconseguir una posició avantatjosa en l'ordre mundial multipolar emergent a través d'una unió política, econòmica i militar. El nombre de membres augmenta amb l'admissió de nous membres des dels Balcans fins al Caucas. La visió és una UE que ja no depengui militarment dels Estats Units, que és econòmicament dominant i políticament unida, i garanteix als seus membres un poder i uns beneficis que mai podrien aconseguir globalment per si sols. Des de principis de la dècada

de 2000, molts països de la UE, encapçalats per Alemanya i França, han seguit una política d'estretes relacions econòmiques amb les altres dues grans potències euroasiàtiques, Rússia i la Xina. No obstant això, arran de la guerra d'Ucraïna, la UE es veu obligada a admetre que encara no disposa d'autonomia i poder propi suficient per a dur a terme una política autosuficient que no depengui d'alinear-se amb cap de les parts del conflicte, els Estats Units o Rússia i la Xina. En conseqüència, els països de la UE -inclosos Alemanya i França, que reivindiquen un paper de lideratge en la modernitat capitalista- es veuen obligats a restringir severament les seves relacions amb Rússia i a iniciar una cosa similar amb la Xina. De moment, han d'acceptar dòcilment la seva dependència militar i econòmica del món anglosaxó. Riza Altun troba la següent descripció per a aquesta situació contradictòria: "Els països europeus segueixen una política en la qual, d'una banda, ocupen el seu lloc dins del projecte d'hegemonia mundial dissenyat pels EUA, però, per un altre, se separen d'ell i exigeixen la seva part en el sistema mundial. Mentre dos de les potències mundials, els EUA i Rússia, mantenen un intens enfrontament entre si, els EUA intenta establir un front comú contra Rússia en el marc d'una aliança amb els seus socis europeus, i al mateix temps, hi ha països europeus que no volen renunciar a les seves relacions amb Rússia. Mentre els EUA desenvolupa una nova política cap a Irán³ per a afirmar la seva pròpia hegemonia a Orient Pròxim, Alemanya, França i Gran Bretanya reaccionen amb reserves i intenten mantenir-se el més al marge possible d'aquest conflicte"(19). Des de setembre de l'any passat, l'Estat alemany persevera estratègicament en el seu propi desenvolupament mentre gaudeix de la seguretat de l'OTAN, l'aliança transatlàntica. L'Estat alemany pretén desenvolupar-se tant econòmicament com militarment a si mateix i a la UE, de manera que a partir de 2030 tots dos tinguin el poder de competir agressivament dins de l'ordre mundial multipolar. El fet que això ja està conduint a la desestabilització d'Europa i Àsia ha estat particularment inequívoc des del començament de la guerra d'Ucraïna. És qüestionable si la UE serà capaç de superar la seva actual inestabilitat política, feblesa econòmica i dependència militar per a enfrontar-se a llarg termini en igualtat de condicions tant als Estats Units com a la Xina i Rússia.

La nova confiança de la Xina en si mateix

Com a quart actor decisiu en l'ordre mundial multipolar, la Xina està duent

3 Vegeu, per exemple, la "Declaració dels Acords d'Abraham" entre els Estats Units, Israel, Unió dels Emirats Àrabs, Bahrain i Sudan (18).

a terme una política de suavització o supressió de les contradiccions internes, ampliant la seva pròpia força militar i utilitzant el seu ja extens aparell econòmic per a posar en pràctica la seva pretensió global de poder. La 'política xinesa d'explotació intensificada i el paradigma de l'Estat-nació' (20) promet la centralització de l'Estat-nació al servei de l'augment dels beneficis. Això ocorre juntament amb la supressió de la resistència social mitjançant l'ús extensiu de la biotecnologia innovadora i la tecnologia de la informació. En intensificar les seves relacions econòmiques de desenvolupament i dependència amb països d'Àfrica, Orient Mitjà, Sud-amèrica, el Sud-est d'Europa i Àsia Central, la Xina intenta reforçar la seva pròpia posició en l'ordre mundial multipolar i presentar-se en la modernitat capitalista com un líder fiable. Amb la direcció de la Xina, parts del món que actualment estan menys incorporades al sistema capitalista i imperialista poden integrar-se de forma encara més profitosa en el procés capitalista d'explotació.

Malgrat l'oposició dels Estats Units i els seus aliats de l'OTAN, la Xina ja ha superat a aquestes potències tradicionals de la modernitat capitalista en molts països d'Àfrica i Sud-amèrica, erigint-se com el major soci comercial d'aquestes geografies. Amb l'ajuda de projectes com la "Nova Ruta de la Seda" i aliances d'Estats com l'"Organització de Cooperació de Xangai" " Els Estats membres de la OCS són Rússia, la Xina, l'Índia, Kazakhstan, Kirguizistan, el Pakistan, Uzbekistan, Tadjikistan i l'Iran⁴ (OCS), la Xina està oferint -sota el seu lideratge- l'oportunitat de participar en intercanvis tecnològics, lliure comerç de dòlars i fòrums polítics allunyats d'Occident a les parts interessades. La nova admissió de l'Iran com a membre de ple dret de la OCS al setembre d'enguany i el nou estatus de l'Aràbia Saudita, Egipte i Qatar com a socis de diàleg de la OCS demostren que és cada vegada més popular. L'Estat xinès assumeix amb creixent confiança en si mateix que els Estats Units ja no és capaç d'estar a l'altura de la seva pretensió de lideratge únic en la modernitat capitalista. la Xina està utilitzant obertament el seu poder econòmic a tot el món per a fer valer els seus propis interessos i també s'està armant militarment per a assegurar la seva influència a Àsia i, en forma de la seva primera base militar a l'estranger en la Banya d'Àfrica, per a fer sentir la seva influència al llarg de les rutes comercials mundials més llunyanes. Aquesta política pot permetre a la Xina assumir un paper destacat en l'ordre mundial multipolar. No obstant això, tenint en compte la política anteriorment descrita, la contribució del país a la superació de les crisis del sistema serà insubstancial.

4 Els Estats membres de la OCS són Rússia, la Xina, l'Índia, Kazakhstan, Kirguizistan, el Pakistan, Uzbekistan, Tadjikistan i l'Iran.

La lluita entre les forces nacionalistes i globalistes⁵ pel futur de la modernitat capitalista

El segon conflicte clau en el transcurs de la Tercera Guerra Mundial és el que es lliura entre les potències de la modernitat capitalista. Entre les forces globalistes del capitalisme, d'una banda, i les forces dels estats-nació, per un altre. Es tracta de determinar si el sistema de la modernitat capitalista ha de renovar-se i com. En termes generals, el desig de mantenir l'estatu quo de l'estat-nació competeix amb una revisió globalista del sistema existent. Mentre que part de les forces democràtiques porten molts anys parlant d'aquest conflicte, els representants de la modernitat capitalista es refereixen cada vegada més a aquest en l'actualitat. Per exemple, la ja esmentada geoestratega russa Darya Platonova va dir al maig de 2022 que la guerra a Ucraïna era “de fet un exemple de xoc de civilitzacions; pot considerar-se com un xoc entre la civilització globalista i l'euroasiàtica” i va afirmar que existeix una “agenda globalista i proestatunidenca”(21). Però com a ferma defensora del pensament del statu quo, va arribar a un veredicté inequívoc: “L'agonia d'un règim globalista en perill de perdre terreny enfront del multipolarisme”(22).

Statu quo – Estats-nació com a governacions modernes

L'estructura inherent al sistema d'estats-nació i la lluita de poder entre ells no poden resoldre els greus problemes socials, econòmics, ecològics i polítics causats per la modernitat capitalista. Els principals actors i especuladors del sistema també són conscients d'això. Des de la dècada de 1970 estan immersos en una intensa cerca de possibilitats de renovació. La següent descripció d'Abdullah Öcalan, aplicable a l'Orient Mitjà actual, descriu encertadament el punt de partida d'aquesta cerca: “El sistema

5 “Globalista” s'utilitza sovint com a terme d'extrema dreta. En aquest article, l'autor utilitza el terme “forces globalistes” per a referir-se a actors formats per empreses multinacionals, fons d'inversió, centres financers extraterritorials, exèrcits privats, etcètera. El terme descriu aquí un eix de poder no nacionalista o no dualista (per exemple, en lloc d'un conflicte situat únicament entre nacions o entre Orient i Occident, existeixen aliances dins de la classe capitalista a tot el món).

organitzatiu de l'estat-nació del segle passat no basta per a salvar la modernitat capitalista. Ha quedat clar que l'estat-nació minimalista d'Orient Pròxim és un instrument de dominació de la modernitat capitalista. Els estats-nació actuals tenen a la regió la mateixa importància que van tenir en el seu moment les governacions de l'Imperi Romà. El seu paper és potser fins i tot més col·laborador que el de les governacions romanes; estan molt allunyats de les tradicions culturals de la regió i, quan intenten acostar-se a elles, es troben en una posició contradictòria. Els elements de benefici excessiu i industrialització de la modernitat capitalista estan lluny d'aportar profunditat a la cultura d'Orient Pròxim. Fins i tot els instruments més estesos de l'estat-nació estan experimentant una ràpida erosió, com a tot el món. Ni tan sols són suficients per a fer front a la crisi, cada vegada més profunda. La seva mera existència està exacerbant la crisi”(23). Per a entendre la Tercera Guerra Mundial i els seus objectius, estratègies i dinàmiques, és crucial reconèixer les formes en què les forces del statu quo dels estats-nació i els actors globalistes desenvolupen els seus conflictes.

Megapolítica globalista: desemascarar totes les deïtats emmascarades

Des de fa un temps, les forces globalistes intenten transformar organitzativa i paradigmàticament la modernitat capitalista -inclosos els seus tres pilars: capitalisme, estat-nació i industrialisme- amb la finalitat de superar la crisi que porta dècades agreujant-se. Encara que no hem d'entendre el bloc globalista com un grup homogeni d'actors, la seva política es caracteritza, no obstant això, per certs fonaments estratègics. Segons Riza Altun, aquestes polítiques estan conformades pels següents objectius: “Suavitzar el sistema de l'estat-nació, eliminar els aranzels, afeblir el nacionalisme: tot això afecta als fonaments del capitalisme. L'estat-nació, els aranzels i les fronteres són eines fonamentals del capitalisme”(24). Des de 1997, les anàlisis polítiques del moviment zapatista parlaven de les aspiracions de les forces de la globalització dins de la modernitat capitalista després de la Tercera Guerra Mundial: “L'abolició de les fronteres comercials, la universalitat de les telecomunicacions, les superautòpistes de la informació, el poder omnipresent dels mercats financers, els acords internacionals de lliure comerç. Tot el procés de globalització, juntament amb la destrucció dels Estats nacionals, condueix a la polvorització dels mercats interns. Paradoxalment, la globalització produeix un món fragmentat, compost de parts aïllades (o mútuament excloents); un món de peces compartimentades, connectades només per fràgils ponts econòmics; un món de miralls trencats que reflecteixen la inútil unitat glob-

al del puzzle neoliberal. Però el neoliberalisme no sols fragmenta el món que pretén unir, sinó que també proporciona el centre politico-econòmic des del qual es dirigeix aquesta guerra. Això ens porta a la megapolítica. Globalitza les polítiques nacionals, les sotmet a un lideratge que dissenya estratègies globals darrere dels interessos del mercat. En nom d'aquesta lògica, es prenen decisions sobre les guerres, sobre els préstecs, la compravenda de mercaderies, sobre l'establiment de relacions diplomàtiques, els bloquejos comercials, sobre els programes d'ajuda política, les lleis migratòries, els cops d'estat, les mesures repressives, les eleccions, sobre les fusions internacionals, les friccions internacionals, les inversions. En resum, sobre la destinació de nacions senceres”(25). Sobre aquesta base, els zapatistes van arribar a una conclusió clara fa 25 anys: “Per a la megapolítica, la política nacional és un assumpte de nans que han d'encaixar”(26). Fins a quin punt abarca l'estratègia de les forces globalistes pot veure's també en certes obres literàries que han aparegut en els últims anys.

L'intel·lectual israelià Yuval Noah Harari destaca com a exemple d'aquesta mentalitat. La seva trilogia 'Homo sapiens', 'Homo Deus' i '21 Lliçons per al segle XXI' es llegeix com un manifest globalista per a la renovació de la modernitat capitalista. Harari declara obsolets l'estat-nació, el liberalisme i l'humanisme i advoca per la seva superació amb l'ajuda de solucions biotecnològiques i informàtiques per a remeiar tots els problemes de la humanitat. Harari no esbossa una alternativa global, però proposa l'establiment d'un sistema organitzat a escala mundial basat en els ràpids avanços tecnològics i científics. Segons ell, això acabaria amb conceptes com les fronteres dels estats-nació, els valors liberals i fins i tot el propi ésser humà, que seria substituït a llarg termini per robots i intel·ligència artificial. Malgrat les seves visions distòpiques, Harari representa la mentalitat globalista amb gran convicció i fluïdesa lingüística.

Abdullah Öcalan, que no considera correctes ni les polítiques de l'estat-nació ni les dels actors globalistes, expressa repetidament agudes crítiques al programa dels globalistes en els seus escrits de defensa: “L'estat-nació, que va començar a dissoldre's en el punt àlgid del seu desenvolupament en la dècada de 1970, era una expressió d'aquesta realitat. En desintegrar-se el pilar més fort de la modernitat capitalista, la desintegració del sistema era també inevitable. La divinitat monetària de l'era capitalista financera (a partir de la dècada de 1970), en la qual s'havia refugiat més recentment, va suposar una major acceleració de la desintegració. Quan la modernitat capitalista va ser desemmascarada

com a déu de la guerra, es va demostrar el vil enemic de la naturalesa i la humanitat que és aquesta deïtat com a déu dels diners. Ha demostrat ser un poder tangible que ha utilitzat mètodes virtuals per a dur a terme robatoris, col·lapses socials i la destrucció de l'entorn natural a una escala sense precedents. La seva transformació en un poder virtual ha d'interpretar-se com un simple resum de la història de la civilització. És el desenmascarament de totes les deïtats emmascarades, el desvelament del seu veritable caràcter" (27). La força motriu de les aspiracions globalistes és la facció financer-capitalista de la modernitat capitalista. Disposa d'enormes recursos financers i és molt capaç de portar a la pràctica la seva visió a través de fons, bancs, empreses que operen a escala mundial, mitjans de comunicació internacionals i empreses culturals-industrials d'abast mundial. Ja s'està produint una intervenció massiva en el mosaic cultural-social de la humanitat per a imposar la renovació de la modernitat capitalista. L'objectiu d'aquests esforços és imposar a tot el món un tipus de personalitat culturalment desarrelada i, en conseqüència, homogènia, políticament incapacitada, moralment trencada, alienada de la naturalesa i atrapada en models de vida virtuals. Els elements d'aquesta renovació de la modernitat capitalista xoquen amb la resistència dels actors que perdrien poder i beneficis en apartar-se del sistema actual.

Orgull nacional vs. les regles del nou globalisme:

L'estat-nació va ser un dels mitjans més importants pels quals els capitalistes, que van viure durant mil·lennis com un grup marginal de la societat, van aconseguir fer de la seva cultura el sistema de govern dominant. L'estat-nació utilitza una forma d'organització gegantina, centralitzada i geogràficament extensa, que arriba a tots els àmbits de la vida social. Això va proporcionar a la modernitat capitalista els mitjans de poder necessaris per a imposar-se tant a les antigues elits feudals com a l'ombra de les agitacions socials de les forces democràtiques. Sense l'estat-nació, és possible que el capitalisme mai s'hagués desenvolupat fins a convertir-se en la modernitat dominant. Des de la dècada de 1970, els actors de l'estat-nació s'han resistit feroçment a les intencions del camp globalista de la modernitat capitalista descrit anteriorment. En paraules de Riza Altun, "Les potències que defensen l'estatu quo i l'enfocament d'estat-nació no accepta el canvi. A Orient Mitjà, per exemple, es tracta d'Estats com l'Iran, Turquia, Síria i l'Iraq. A Amèrica Llatina, són de nou els estats-nació. Són els Estats els que produeixen l'estatu quo i no volen desviar-se d'ell. No estan especialment oberts ni tan sols a petites reformes". (28) La resistència dels estats-nació representa una espècie de lluita per la supervivència

de la modernitat capitalista tal com la coneixem. Ja que, si realment fossin vençuts, el sistema dominant s'enfrontaria al repte de desenvolupar una modernitat en gran manera nova. Abdullah Öcalan també va abordar aquest conflicte intrasistèmic (intern) de la modernitat capitalista en el seu llibre "Més enllà de l'Estat, el poder i la violència", publicat originalment en 2004: "Les forces del sistema i els seus vassalls se senten incòmodes amb l'ona de globalització que engulleix al món sota el lideratge dels Estats Units. Les repúbliques i democràcies europees, en particular, reaccionen cada dia amb més vigor. Intenten evitar que la UE -com a estat-nació i supra-nació- sigui aixafada. Sota l'escut de la UE, s'està intentant crear una alternativa burgesa democràtica i de drets humans. Una política clau que es persegueix és equilibrar-se amb als Estats Units. Rússia, la Xina, el Japó i el Brasil també estan fent esforços similars. En general, l'estat-nació és la institució que s'enfronta a majors dificultats enfront de la propensió imperial dels EUA. Els esforços dels Estats petits i mitjans -que en realitat haurien d'haver-se convertit en Estats provincials fa molt temps- neden fins a un cert punt contracorrent. És raonable pensar que finalment admetran obertament la seva dependència, renunciaran al seu orgull nacional i s'adaptaran a les regles d'aquesta nova globalització. No tenen una altra opció" (29).

Avui dia, pràcticament tots els països estan marcats per la contradicció entre l'estat-nació i les forces globalistes: Trump-Biden, AfD-Verds, Le Pen-Macron, laboristes-conservadors o Putin-Jodorkovski. Encara que aquesta juxtaposició pugui semblar una cosa simplista, és possible veure en les lluites polítiques quotidianes de molts països com individus, partits, fundacions o mitjans de comunicació són utilitzats per les forces globalistes (principalment el capital financer) i els estats-nació (principalment el capital industrial) per a organitzar i posar en joc les seves profundes contradiccions respecte al futur de la modernitat capitalista. El fet que els estats-nació insisteixin més a preservar l'estatu quo no els converteix en actors inflexibles i rígidament conservadors. Certament, estan aprofitant la fase de caos històric per a desplaçar fronteres, forjar noves aliances internacionals i reformar les seves pròpies formes d'organització. Les faccions del capital nacional i les burocràcies organitzades en els respectius estats-nació s'aferren a la tríada capitalisme, estat-nació i industrialisme. Sota l'enorme pressió exercida des de dalt per les forces globalistes de la modernitat capitalista i des de baix pel despertar democràtic dels treballadors, les dones, els joves, les societats i els pobles oprimits, els actors de l'estat-nació es veuen obligats a fer concessions una vegada i una altra. Podem entendre la suavització de les fronteres duaneres a través dels

acords de lliure comerç, les aliances militars globals, els fòrums polítics internacionals o la participació en institucions que operen a escala mundial a conseqüència d'aquesta pressió.

Al mateix temps, el bàndol de l'estat-nació intenta preservar el seu propi poder i les seves oportunitats de benefici. No obstant això, líders ideològics i democràtics com Abdullah Öcalan consideren que aquesta mescla de defensar l'estatu quo i fer concessions concordes amb el sistema és una empresa poc prometedora: "Des de la dècada de 1990, la globalització i l'Imperi estatunidenc busquen un equilibri dins d'aquest marc. El "caos sistèmic" que travessa el capitalisme demostra que la crisi no pot superar-se com en el passat. En conseqüència, la globalització del nostre temps estarà plagada de crisi. Encara que els factors que intensifiquen la crisi són heretats del passat, tendeixen a agreujar-se. Malgrat totes les contramesures, la caiguda de la taxa de benefici, l'augment dels costos deguts a la contaminació mediambiental i als impostos, les despeses derivades de les pràctiques de l'Estat del benestar i la creixent oposició democràtica disminueixen la taxa d'acumulació de capital del sistema. La distinció entre l'intern i l'extern es redueix encara més. La globalització obliga a tots a comportar-se gairebé com si fossin un únic Estat. En aquesta fase, els nous acords entre el sistema i els seus aliats són inevitables. L'estat-nació, que en el sorgiment i durant la maduresa del capitalisme havia mostrat una independència limitada, és ara un obstacle. Ni la tendència a convertir-se en la major potència ni el caràcter econòmic de la globalització poden suportar el vell nacionalisme i l'estat-nació" (30).

Les particularitats metodològiques de la Tercera Guerra Mundial

La Tercera Guerra Mundial difereix fonamentalment de les dues guerres mundials de la primera meitat del segle XX. La seva configuració temporal, geogràfica i metodològica sembla a primera vista la de molts petits focus de conflicte independents, caracteritzats per constants fluctuacions d'intensitat.

En el seu cinquè tractat de defensa, Abdullah Öcalan aborda amb detall les peculiaritats de la Tercera Guerra Mundial: "Avui ja és clar que la "Tercera Guerra Mundial" serà fragmentada, prolongada i es lliurarà amb l'ajuda d'una àmplia varietat de tecnologies a causa de l'existència d'armes nuclears".(31) Qualsevol que hagi seguit de prop els esdeveniments mundials des del col·lapse de la Unió Soviètica reconeixerà ràpidament els patrons descrits per Öcalan i serà capaç de combinar-los en una imatge holística.

Arribats a aquest punt, considerem breument les característiques més importants de la Tercera Guerra Mundial:

1) Guerra prolongada de baixa intensitat: països com l'Afganistan, l'Iraq, Líbia, Somàlia, Síria, Iemen i ara també Ucraïna porten diverses dècades sacsejats per guerres, en el curs de les quals es destrueixen per complet tant les estructures estatals com el teixit social dels respectius països. La més moderna tecnologia bèl·lica, amplis recursos d'intel·ligència, exèrcits mercenaris privats, milícies de caràcter religiós o feixista i, en cas necessari, el desplegament temporal de grans contingents de tropes convencionals, caracteritzen aquest tipus de guerra. Aquesta estratègia conscient dels actors estatals pot observar-se, per exemple, en el concepte militar "Concepte Operatiu de Resistència - ROC" (32), desenvolupat per les Forces Aèries estatunidenques i les forces militars especials de Suècia.

2) Guerres econòmiques: amb l'ajuda d'aranzels, prohibicions d'importació o fins i tot règims de sancions globals, les diferents parts bel·ligerants intenten doblegar-se mútuament. L'objectiu és el desgast a llarg termini. No obstant això, en temps d'un ordre mundial multipolar, els Estats afectats busquen ràpidament socis comercials i mercats de venda alternatius.

3) Aliances flexibles: en la Tercera Guerra Mundial no hi ha fronts rígids, ni militar, ni econòmica, ni políticament. Països com els Estats Units i Rússia poden lluitar entre si a Ucraïna i, al mateix temps, coordinar conjuntament les seves activitats militars a Síria a través de mecanismes fermament establerts. Un principi similar s'aplica també en termes temporals: els països de la OTAN van ser capaços d'alliberar Mossul de ISIS colze a colze amb les forces iranianes en 2017, però només per a què poc després fracassés l'acord nuclear i busquessin llavors l'enfrontament obert entre ells.

4) Els mitjans de comunicació com a arma ideològica: al costat dels mitjans militars, polítics i econòmics, els mitjans de comunicació són una de les armes més importants en la Tercera Guerra Mundial, amb la qual es lliura una intensa batalla ideològica per la veritat. Els Estats els utilitzen deliberadament per a legitimar les seves pròpies polítiques bèl·liques i presentar-les com a reeixides, mentre que el bàndol contrari és titllat d'autocràtic, feble i despietat. Al mateix temps, amb l'ajuda dels seus mitjans de comunicació, els Estats individuals intenten entusiasmar a la seva pròpia població per a la guerra i augmentar la seva disposició a acceptar penúries en forma d'inflació, desocupació, desmantellament de la democràcia relativa i polítiques d'austeritat. Al mateix temps, els monopolis mediàtics que operen a escala mundial, com Netflix, Facebook i

companyia, garanteixen una creixent homogeneïtzació dels hàbits i interessos culturals.

5) Guerra biològica: les armes químiques i les armes nuclears tàctiques són ja part integrant de la Tercera Guerra Mundial. La guerra a Síria, que dura ja més de deu anys, i la guerra d'ocupació de Turquia al Kurdistan del Sud/Nord de l'Iraq ho demostren clarament. També en el cas d'Ucraïna hi ha ara advertiments oberts sobre l'ús d'armes nuclears tàctiques. Tot això demostra que, per als Estats d'aquest món, el llinar d'inhibició per a l'ús de l'arma més devastadora ha disminuït massivament. A més, epidèmies com el Covid19 s'aprofiten per a afeblir la cohesió social fins a la vora del col·lapse total a través de la por, la inseguretat i la desconfiança. El resultat són masses humanes tecnològicament vigilades, socialment aïllades i fàcilment controlables, a les quals els resulta visiblement difícil resistir-se a les polítiques bèl·liques dels seus respectius Estats. Les pandèmies mundials també brinden oportunitats perquè institucions globals com l'OMS (Organització Mundial de la Salut) o corporacions monopolístiques com Amazon augmentin la seva influència en totes les parts del món, qüestionant així el sentit de les narratives domèstiques en contextos nacionals.

La Sèrbia de la Primera Guerra Mundial - El Kurdistan de la Tercera Guerra Mundial

Abdullah Öcalan destaca les següents particularitats metodològiques i geogràfiques de la Tercera Guerra Mundial: “La ‘Tercera Guerra Mundial’ és una realitat i el seu focus està geogràfica i culturalment a Orient Mitjà. Només els esdeveniments a l'Iraq, com a focus de la ‘Tercera Guerra Mundial’, deixen clar que aquesta guerra no és sobre un país, sinó sobre els interessos i l'existència de les potències hegemòniques mundials. Aquesta guerra només pot acabar si es neutralitza completament a l'Iran, s'estabilitzen l'Afganistan i l'Iraq i s'elimina a la Xina i Amèrica Llatina com a amenaça. [...] A vegades s'intensificarà la diplomàcia, a vegades la violència. Sempre s'intervindrà amb l'ajuda de crisis econòmiques greus i controlades. La priorització de les àrees geogràfiques canviarà contínuament, però d'una manera o un altre la guerra es lliurarà de manera holística en moltes àrees simultàniament.” (33)

Quant al centre de la guerra, Öcalan és molt més específic en un altre punt: “El cor de la regió i fins i tot del món sencer en termes de la ‘Tercera Guerra Mundial’ batega en aquesta línia amb un ritme accelerat. El cor de la revolució i la contrarevolució, que abans bategava en la línia Amsterdam-Londres-París, Petersburg-Moscou, batega ara en la línia Diyar-

bakır-Erbil-Bagdad”.(34)

Aquesta observació porta a Öcalan a concloure que Kurdistan és el centre d'aquest conflicte global: “Sense exagerar, puc dir que el complot⁶ contra mi obeeix a objectius que exerceixen un paper molt més important que l'assassinat del príncep hereu austríac per un nacionalista serbi en el període previ a la Primera Guerra Mundial. Pot semblar exagerat qualificar de “Tercera Guerra Mundial” la invasió d'Orient Pròxim pels Estats Units i els seus aliats, empresa en el context d'aquest complot. No obstant això, en termes dels esdeveniments als quals va conduir i els seus resultats, aquesta invasió pot descriure's fàcilment com una de les fases més intenses i decidides de la ‘Tercera Guerra Mundial’. Si avaluem el complot contra mi en aquest context, podem veure la seva veritable importància. Com a contrapartida a la Sèrbia de la Primera Guerra Mundial, podem parlar del Kurdistan de la Tercera Guerra Mundial. Des d'un punt de vista geopolític i geoestratègic, Kurdistan és la zona central per a l'inici, la continuació i la conclusió de la ‘Tercera Guerra Mundial’ que emana d'Orient Mitjà. L'esment per Napoleó de la importància estratègica de Kurdistan i Armènia per a la seva invasió d'Egipte en 1798 demostra que va haver-hi una consciència molt primerenca d'aquest fet. També sabem que un dels primers moviments de l'Imperi Britànic per a ocupar la regió després de Napoleó va anar a través de Sulaymaniyah, al Kurdistan meridional, a principis del segle XIX”. (35)

Amb aquesta observació com a teló de fons, és més fàcil comprendre per què Kurdistan és avui una de les principals fonts d'inspiració per a les forces democràtiques del món. En particular, la revolució a Rojava, el paradigma de la Modernitat Democràtica i el desenvolupament pràctic de la guerra de guerrilles moderna per part de les Forces de Defensa Popular HPG (Hêzên Parastina Gel) i la Unitat de Dones Lliures - YJA-Star (Yekîtiya Jinên azad). La regió sofreix simultàniament continus atacs de les forces estatals turques, de diverses forces islamistes, inclòs Estat Islàmic (Daesh), i la implicació de l'OTAN..

Resultat incert – Oportunitat per a un paradigma alternatiu:

Sobre el rerefons d'aquesta descripció de les característiques més importants de la Tercera Guerra Mundial, podem veure que ens enfrontem a es

6 Nota de l'autor - Segrest il·legal d'Abdullah Öcalan a Kenya el 15 de febrer de 1999 i la seva detenció a l'illa-presó turca d'İmralı, que continua fins a dia d'avui.

deveniments dramàtics i perillosos amb resultats incerts. Això afecta tant a la qüestió de quines forces dels estats-nació prevaldran en la lluita pels primers llocs en l'ordre mundial multipolar, fins a quin punt les forces globalistes podran fer valer les seves idees d'una renovació de la modernitat capitalista, així com si les forces democràtiques del món podran posar en pràctica les seves idees de democràcia, llibertat i igualtat en forma d'un paradigma i un sistema polític alternatiu.

Guerra de les forces sistèmiques o solució dels problemes socials.

Per poc clar que sembli encara el resultat de la Tercera Guerra Mundial tres dècades després del seu començament, podem afirmar clarament sobre la base de les observacions realitzades anteriorment: aquesta guerra no resoldrà els problemes de les diverses societats d'aquesta terra i, per tant, de la humanitat en el seu conjunt. Fins i tot si no es produeix la destrucció completa dels fonaments de la vida mitjançant l'ús d'armes nuclears i químiques, les conseqüències de la guerra intensificaran els problemes ja existents.

Abdullah Öcalan deixa clara l'amplitud de la llista dels problemes socials fonamentals en el seu tercer llibre de defensa. Allí detalla la solució dels següents problemes: el poder i l'Estat, la moral i la política, la mentalitat, l'economia, l'industrialisme, l'ecologia, el sexisme, la situació de la dona i la qüestió de la població, la família, la urbanització, la classe i la burocràcia, l'educació i la sanitat, el militarisme i la pau i la democràcia. (36) Si no es troben solucions holístiques per a tots aquests problemes en un futur previsible, l'amenaça existencial per a la humanitat adoptarà formes encara més dramàtiques que les actuals. Els diversos poders de la modernitat capitalista -inclosos l'estat- nació i els actors globalistes- estan més preocupats per enredar-se en lluites de poder; les forces democràtiques d'aquest món tenen la responsabilitat de permetre a les seves respectives societats i a la humanitat en el seu conjunt no sols sobreviure, sinó viure en llibertat, igualtat i democràcia. La importància del paper de les forces democràtiques en això, i quins passos concrets són necessaris, serà el tema de la segona part del nostre article.

Bibliografia

- (1) Abdullah Öcalan, *Sociology of Freedom*, PM Press, 2019, P. 283 - 311
- (2) <https://www.vaticannews.va/en/pope/news/2022-12/pope-francis-interview-canale-5-italian-television.html>
- (3) <https://www.reuters.com/world/europe/scholz-says-top-priority-is-avoiding-nato-confrontation-with-russia-2022-04-22/>
- (4) <https://www.washingtonpost.com/politics/2022/03/17/why-biden-white-house-keep-talking-about-world-war-iii/>
- (5) <https://www.americamagazine.org/politics-society/2022/06/14/pope-francis-war-ukraine-nato-243153>
- (6) <https://mondediplo.com/1997/09/marcos>
- (7) <https://civaka-azad.org/wp-content/uploads/2020/02/Riza2.pdf>
- (8) George Friedman, *The next 100 Years. A Forecast for the 21st Century*, Doubleday, 2009, P. 4-5
- (9) <https://civaka-azad.org/wp-content/uploads/2020/02/Riza2.pdf>
- (10) <https://www.bbc.com/news/world-58564837>; <https://www.spiegel.de/ausland/aukus-sicherheitsbuendnis-fuer-suedpazifik-sondiert-bei-japan-a-67f6b974-5b02-4528-b38e-8c0a15ac0c3e>
- (11) <https://firatnews.com/anallz/kapitalizmin-cokusunu-abd-nin-uc-nato-su-da-onleyemez-172585>
- (12) Abdullah Öcalan, *Beyond State, Power, and Violence*, PM Press, 2022, P. 207
- (13) <https://www.geopolitika.ru/en/article/darya-platono-va-war-ukraine-clash-globalist-and-eurasian-civilizations>
- (14) Abdullah Öcalan, *Beyond State, Power, and Violence*, PM Press, 2022, P. 212
- (15) <https://civaka-azad.org/wp-content/uploads/2020/02/Riza2.pdf>
- (16) <https://www.german-foreign-policy.com/news/detail/7079/>
- (17) <https://www.tagesspiegel.de/politik/europa-und-die-sprache-der-macht-6862717.html>
- (18) <https://www.state.gov/the-abraham-accords/>
- (19) <https://civaka-azad.org/wp-content/uploads/2020/02/Riza2.pdf>
- (20) *ibid.*
- (21) <https://www.geopolitika.ru/en/article/darya-platono-va-war-ukraine-clash-globalist-and-eurasian-civilizations>
- (22) *ibid.*
- (23) Abdullah Öcalan, *Kürt Sorunu ve Demokratik Ulus Çözümü. Kültürel Soykırım Kışkırcısında Kürtleri Savunmak. Demokratik Uygarlık Manifestosu. Beşinci Kitap, Azadi Matbaası*, P. 548 [Aquest llibre no està traduït (al anglès), per tant, la cita és provisional]

(24) <https://civaka-azad.org/wp-content/uploads/2020/02/Riza2.pdf>

(25) <https://monde-diplomatique.de/artikel/!3205112>

(26) ebd.

(27) Abdullah Öcalan, Kürt Sorunu ve Demokratik Ulus Çözümü. Kültürel Soykırım Kışkacında Kürtleri Savunmak. Demokratik Uygarlık Manifestosu. Beşinci Kitap, Azadi Matbaası, P. 242 [Aquest llibre no està traduït (al anglés), per tant, la cita és provisional]

(28) <https://civaka-azad.org/wp-content/uploads/2020/02/Riza2.pdf>

(29) Abdullah Öcalan, Beyond State, Power, and Violence, PM Press, 2022, P. 174

(30) Abdullah Öcalan, Beyond State, Power, and Violence, PM Press, 2022, P. 162

(31) Abdullah Öcalan, Kürt Sorunu ve Demokratik Ulus Çözümü. Kültürel Soykırım Kışkacında Kürtleri Savunmak. Demokratik Uygarlık Manifestosu. Beşinci Kitap, Azadi Matbaası, P. 393 [Aquest llibre no està traduït (al anglés), per tant, la cita és provisional]

(32) <https://www.jungewelt.de/artikel/434336.krieg-in-der-ukraine-guerillataktik-made-in-usa.html>

(33) Abdullah Öcalan, Kürt Sorunu ve Demokratik Ulus Çözümü. Kültürel Soykırım Kışkacında Kürtleri Savunmak. Demokratik Uygarlık Manifestosu. Beşinci Kitap, Azadi Matbaası, P. 393 [Aquest llibre no està traduït (al anglés), per tant, la cita és provisional]

(34) Abdullah Öcalan, Kürt Sorunu ve Demokratik Ulus Çözümü. Kültürel Soykırım Kışkacında Kürtleri Savunmak. Demokratik Uygarlık Manifestosu. Beşinci Kitap, Azadi Matbaası, P. 494 [Aquest llibre no està traduït (al anglés), per tant, la cita és provisional]

(35) Abdullah Öcalan, Kürt Sorunu ve Demokratik Ulus Çözümü. Kültürel Soykırım Kışkacında Kürtleri Savunmak. Demokratik Uygarlık Manifestosu. Beşinci Kitap, Azadi Matbaası, P. 590 [Aquest llibre no està traduït (al anglés), per tant, la cita és provisional]

(36) Abdullah Öcalan, Sociology of Freedom, PM Press, 2019, P. 123-180

Part 2: Les tasques de les forces democràtiques

L'ambigüitat de les forces democràtiques⁷:

Les observacions anteriors il·lustren l'important paper de les forces democràtiques en el context de la Tercera Guerra Mundial. Els conflictes dels diversos actors estatals de la modernitat capitalista es lliuren a costa de les societats, els pobles, les dones, els treballadors i els joves d'aquest món. Necessiten urgentment forces democràtiques fortes a nivell local, regional i mundial que no sols defensin els interessos de la societat, sinó que també utilitzin els buits creats per la crisi de la modernitat capitalista per a enfortir la democràcia, la llibertat i la igualtat. La intensificació i expansió constants de la Tercera Guerra Mundial en el transcurs de les tres últimes dècades i les crisis socials, ecològiques, polítiques i econòmiques que l'acompanyen posen de manifest que les forces democràtiques encara no han tingut suficient èxit com a actors actius en la representació dels interessos dels pobles i les societats. Un factor decisiu d'aquesta situació, és la negativa generalitzada a reconèixer l'abast de la crisi i articular l'existència d'una Tercera Guerra Mundial. En el seu lloc, els nombrosos conflictes en el món, com els d'Ucraïna, Kurdistan, Palestina, Taiwan o Líbia, s'entenen aïllats els uns dels altres. En conseqüència, les respostes es basen predominantment en solucions locals, que inevitablement no tenen l'efecte desitjat a causa de la interconnexió global de les respectives zones de conflicte. Les forces democràtiques se sorprenen quan els conflictes no arriben a la seva fi, a pesar que les condicions locals semblen capaces de proporcionar-lo. Separar els conflictes d'Ucraïna o el Kurdistan de la dinàmica del context global, en particular de la Tercera Guerra Mundial, condueix inevitablement a una estratègia i una tàctica equivocades.

7 En el paradigma de la modernitat democràtica, el terme "forces democràtiques" denota tant un llinatge històric com els seus actors socials contemporanis. Segons la concepció de la història d'Abdullah Öcalan, des de la fi de la societat natural i l'aparició de la civilització, el patriarcat, l'Estat i les classes, fa uns 5.000 anys, han existit dos corrents en la història: la civilització central estatal i la civilització democràtica. En aquest context, les forces democràtiques són forces polítiques que extremen la seva força de la pròpia societat i fan política amb l'objectiu de la llibertat, la igualtat i la democràcia. En paraules d'Abdullah Öcalan: "La política és essencialment els actes de llibertat, igualtat i democratització necessaris perquè la societat moral i política mantingui la seva naturalesa o existència en qualsevol circumstància." (Sociologia de la llibertat).

De la mateixa manera, existeix la fal·làcia que els nombrosos conflictes polítics, econòmics i militars són de curta durada. Atès que la Tercera Guerra Mundial és un conflicte de molt llarga durada, tots els actors implicats es veuen obligats a demostrar un altíssim grau de resistència, adaptabilitat i visió de futur. Igual que el poble de Chiapas porta gairebé tres dècades lluitant per la seva autodeterminació de forma organitzada, la societat kurda sota la direcció del Partit dels Treballadors del Kurdistan (PKK) porta des de 1978 resistint amb tota la seva força organitzativa contra les forces de la modernitat capitalista que es neguen a reconèixer la seva existència i el seu dret a una vida lliure. La situació és molt similar en els conflictes amb agents estatals; per exemple, a l'Iraq, Corea, Iemen, Cuba, Líbia i el Sahel. Aquí també s'utilitzen mitjans de guerra econòmics, polítics i militars, en alguns casos durant dècades. Els qui reconeguin la naturalesa prolongada de la Tercera Guerra Mundial, incloses les seves nombroses manifestacions locals, podran comptar amb una estratègia i una tàctica corresponentment a llarg termini, preparar adequadament als seus partidaris i membres, i fer gala de la flexibilitat i creativitat necessàries per a sortir victoriosos de la Tercera Guerra Mundial.

A més, moltes forces democràtiques encara s'esforcen per reconèixer com a part de la Tercera Guerra Mundial no sols les eines militars, sinó també els mitjans de guerra tant econòmics, polítics, mediàtics i fins i tot biològics. Aquesta guerra no comença i acaba amb enfrontaments militars, sinó que està marcada per l'ús successiu, simultani o alternat de les eines esmentades. El que va començar com un conflicte polític en el cas de la Xina es va intensificar amb àmplies sancions econòmiques. Després es va complementar amb mètodes de guerra biològica mitjançant la gestió de la pandèmia de coronavirus⁸, amb amenaces d'enfrontaments militars oberts a Taiwan en un futur pròxim. La guerra del Kurdistan, que es desenvolupa intensament des de fa dècades, mostra també com l'expulsió selectiva de la població local o la interrupció de vies fluvials naturals, com el riu Eufrates, s'utilitzen com altres mètodes de guerra. L'ús d'armes químiques i nuclears figura des de fa temps en l'agenda de possibles conquestes militars a escala internacional, inclòs l'assalt de l'exèrcit turc contra les Forces de Defensa

8 El mer fet que funcionaris estatunidencs i xinesos s'hagin acusat mútuament en els mitjans de comunicació de ser responsables de l'esclat de la pandèmia de coronavirus demostra que aquestes potències líders de la modernitat capitalista consideren bastant concebible l'ús de tals armes biològiques destructives (1).

del Poble (HPG) en el sud del Kurdistan/nord de l'Iraq. En el context de la Tercera Guerra Mundial, la fi o la interrupció dels conflictes militars no significa la fi de la guerra. Més aviat, els actors estatals de la modernitat capitalista compten amb un repertori variable d'armes que poden utilitzar en funció del curs de la guerra.

Finalment, també és important adonar-se que les forces democràtiques cometen un greu error en buscar aliances clarament delineades i a llarg termini amb els actors estatals de la Tercera Guerra Mundial. Qualsevol força democràtica que es recolzi en aliances amb un o diversos dels actors estatals es veurà ràpidament immersa en la realitat de la Tercera Guerra Mundial. Mentre que les relacions entre les forces democràtiques són de naturalesa estratègica, les relacions amb els actors estatals de la modernitat capitalista es caracteritzen necessàriament per la flexibilitat tàctica i el curtterminisme. Així i tot, es pot observar que les forces democràtiques cauen repetidament en la fal·làcia de comprometre's estratègicament amb un Estat que forma part del conflicte. L'OTAN o Rússia? la Xina o els Estats Units? El règim de Assad o l'anomenat "Occident"? Si les forces democràtiques entenen les seves opcions de forma tan limitada, i en lloc d'una política independent i flexible es basen en dependències estratègiques de forces estatals, causaran un mal immens a les seves respectives societats i als pobles d'aquest món. Això representa l'alt nivell de competències polítiques, ideològiques, militars i organitzatives que es requereix de les forces democràtiques internacionals, per a afirmar-se com a actors eficaços en la Tercera Guerra Mundial contra la destructivitat de les forces de la modernitat capitalista.

L'aprofundiment dels problemes socials en el curs de la Tercera Guerra Mundial

Els problemes socials s'aguditzen com més es prolonga la Tercera Guerra Mundial, els orígens de la qual resideixen en la mentalitat i la política de la pròpia modernitat capitalista. Des del començament de la guerra, a principis dels anys noranta del segle passat, la consciència de la gent sobre problemes globals específics ha augmentat considerablement. Per exemple, avui es debat intensament sobre la crisi ecològica, els moviments internacionals de refugiats, les polítiques sanitàries o les nombroses guerres en el món. La falta de perspectiva holística i l'escassa pràctica en la cerca i aplicació de solucions són molt problemàtiques. Les forces democràtiques exerceixen un paper important en aquest sentit a través de les seves crítiques i propostes de solució.

Abdullah Öcalan, en el seu llibre Sociologia de la llibertat, ja esmentat, aborda àmpliament dotze problemes socials que identifica com els majors desafiaments del segle XXI. A través de la discussió d'aquests problemes socials, destaca simultàniament l'abast de la crisi i la urgència que les forces democràtiques del món construeixin una alternativa a la modernitat capitalista. Al mateix temps, adverteix del perill d'aïllar uns problemes d'uns altres: "soc conscient dels perills que es deriven de dividir el problema social en problemes individuals. Aquest enfocament metodològic desenvolupat per la ciència eurocèntrica utilitzant incondicionalment la raó analítica⁹ pot semblar que ha conduït a alguns assoliments, però no es pot subestimar el perill de perdre la totalitat de la veritat" (2).

Encara que aquí no és possible un anàlisi detallat dels problemes socials tractats per Abdullah Öcalan, val la pena examinar breument la seva naturalesa i significat respectius. Les forces democràtiques necessiten una idea precisa d'una forma alternativa de vida social per a ser eficaces - Öcalan l'esbossa en el concepte de "modernitat democràtica"- i moltes estan treballant en la seva aplicació avui dia. Quan Abdullah Öcalan descriu el poder i l'Estat com un problema social, intenta il·lustrar l'enorme expansió del poder estatal en forma d'Estat-nació i la desintegració coadjuvant de les estructures socials. En l'actualitat, l'ONU està formada per 193 Estats-nació, que en conjunt sotmeten a pràcticament totes les parts del món a una lògica administrativa centralitzada. A més, hi ha empreses que operen a escala mundial que no estan organitzades com a Estats-nació, però que, no obstant això, segueixen la lògica monopolística i jeràrquica del poder i de l'Estat. Signatures internacionals d'inversió com Blackrock -10 bilions de dòlars de capital gestionat al gener de 2022 - (3) o fons de cobertura com Bridgwater Associates, el fundador de la qual Ray Dalio va ser considerat a vegades una de les persones més influents dels Estats Units (4), són exemples concrets de formes organitzades globalment de la lògica del poder estatal.

9 Abdullah Öcalan distingeix entre intel·ligència analítica i intel·ligència emocional. La intel·ligència analítica funciona mitjançant el mètode de separar el subjecte de l'objecte (positivisme) i permet a la humanitat mirar les coses racionalment, mentre que la intel·ligència emocional està connectada holísticament amb la moral social, la naturalesa i la vida. Öcalan veu l'ideal en el mitjà, on els éssers humans utilitzen el seu extraordinari intel·lecte en connexió amb els valors socials i la naturalesa per al bé de la totalitat.

En les tres últimes dècades es pot observar com la modernitat capitalista està ampliant constantment aquesta lògica. Les manifestacions s'expressen a través de la creació de nous i petits Estats-nació -com Kosovo, Bòsnia i Hercegovina o la Regió Autònoma del Kurdistan, similar a un Estat-nació - i l'expansió de la influència d'empreses que operen a escala mundial, com Amazon -facturació en 1996: 16 milions de dòlars, facturació en 2020: 386.000 milions de dòlars) (5). Això va acompanyat de la privació de drets en tots els aspectes de la vida. Segons Öcalan, l'expansió del poder i de l'Estat té com a resultat una "societat afeblida, privada de la seva capacitat per a defensar-se" (6). Resumeix aquesta evolució com un problema de moralitat i política. Öcalan entén la moralitat com la manera de "dotar a la societat de les normes necessàries per a continuar existint i proporcionar-li la capacitat d'aplicar les", mentre que considera que la finalitat de la política és proporcionar "a la societat les normes morals necessàries i, mitjançant un procés de debat continu, decidir els mitjans i mètodes necessaris per a satisfer les necessitats materials i intel·lectuals fonamentals de la societat" (7). En contrast, "el poder i els aparells i relacions estatals sempre han substituït el 'dret' en lloc de la moral social i han imposat l'administració estatal en lloc de la política social a la primera oportunitat" (8).

L'afebliment de la moral social i el desplaçament de les institucions polítiques de la societat poden observar-se en la vida de cada individu i de les seves respectives societats. El fet que prop de tres quartes parts de la població a Alemanya desconfiï dels partits polítics nacionals, i que aquesta xifra aconsegueixi el 90% a Hongria i Espanya (9), dona una idea de fins a quin punt s'ha desintegrat la creença en la cultura política institucional en moltes parts del món. En relació amb això, Öcalan es refereix al problema de la mentalitat social com un dels reptes centrals del nostre temps. Amb això es refereix a les perilloses conseqüències de l'afebliment del pensament social auto-determinat i la seva apropiació per part de les institucions estatals de producció de coneixement, educació, creença i mitjans de comunicació. Öcalan arriba a aquesta conclusió centrant la capacitat de pensar de la societat: "a mesura que s'acumulava experiència, es desenvolupava la societat, que, en essència, era el resultat d'aquesta concentració de pensament. Quanta més experiència adquiria una societat i més centrat es tornava aquest pensament, més capacitat i força adquiria, amb el resultat que era més capaç d'alimentar-se, defensar-se i reproduir-se" (10).

Tant els Estats-nació de tot el món com les forces globalistes¹⁰ de la modernitat capitalista s'esforcen per estendre la seva hegemonia sobre la manera de pensar i experimentar dels individus i de societats senceres. Els joves alemanys dediquen una mitjana de més de tres hores al dia a veure vídeos en Netflix, Amazon Prime o Youtube (11) i passen entre set i vuit hores diàries a la setmana en institucions educatives estatals; això reflecteix una profunda capacitat d'apropiació de patrons socials de pensament i experiència. Una societat les capacitats morals i polítiques de la qual s'han afeblit greument està abocada a experimentar greus problemes econòmics. En aquest context, Öcalan afirma: "tots els problemes econòmics, sobretot la desocupació, estan relacionats amb la capitalització de la societat" (12). Considera molt problemàtic "que el capital límiti a la societat a activitats orientades al benefici. No obstant això, l'activitat pel benefici i el capital no satisfà les necessitats fonamentals de la societat" (13). En el curs dels intensos atacs a l'autosuficiència econòmica de les societats del món, la riquesa natural i social ha estat i està sent acaparada per les forces de la modernitat capitalista a una escala sense precedents històrics. L'expropiació i monopolització de la terra ha estat particularment important en aquest procés. Avui aquest procés està molt avançat, de manera que a Anglaterra, per exemple, menys de l'1% de la població posseeix el 50% de la terra (14). Als Estats Units, la família californiana Emmersons posseeix gairebé un milió d'hectàrees de terra, la qual cosa la converteix en la terratinent més gran del país, mentre que Jeff Bezos, propietari d'Amazon, considera seves 170.000 hectàrees de terra (15). Les persones estan desconnectades tant de la producció econòmica material com dels sistemes de coneixement acumulats durant mil·lennis. Això va acompanyat d'un ràpid augment de la dependència dels monopolis econòmics organitzats en la lògica del poder estatal. Un símptoma important d'aquesta evolució és l'augment de l'elevada taxa de desocupació en la majoria dels països. Per exemple, la taxa oficial de desocupació en els tres països més afectats el 2021 era de gairebé el 34% (Sud-àfrica), més del 28% (Djibouti) i gairebé el 29% (Swazilàndia) (16). L'extrema monopolització i la privació de drets econòmics d'una gran part de la humanitat estan provocant greus problemes, que s'observen cada vegada més en totes les regions del món. El nombre de persones que pateixen fam ha augmentat a tot el món amb un total de 150 milions de persones, fins a arribar als 828 milions en els últims tres anys (17).

10 En aquest article, l'autor utilitza el terme "forces globalistes" per a referir-se a actors formats per empreses multinacionals, fons d'inversió, centres financers extraterritorials, exèrcits privats, etcètera. El terme descriu aquí un eix de poder no nacionalista o no dualista (per exemple, en lloc d'un conflicte situat únicament entre nacions o entre Orient i Occident, existeixen aliances dins de la classe capitalista a tot el món).

Directament relacionat amb l'aprofundiment dels problemes econòmics està l'industrialisme¹¹, que s'ha estès per tots els continents des del segle XVII. En l'exposició d'aquest problema, Öcalan dona gran importància a la distinció entre la indústria com a assoliment social mil·lenari i l'industrialisme de la modernitat capitalista. "La indústria és com l'opció nuclear. Quan és utilitzada pels monopolis pot ser una amenaça sense esclatxes per a la vida, anunciant tant el desastre ecològic com la guerra. De fet, el seu ús per a obtenir beneficis s'ha fet cada vegada més evident, accelerant la destrucció del medi ambient. La indústria està desplaçant ràpidament a la societat cap a una societat virtual. Els éssers humans són substituïts cada vegada més per la robòtica. Si això continua, no passarà molt temps abans que els mateixos humans siguin prescindibles" (18).

Als Estats Units, la producció industrial s'ha multiplicat per més de 20 en els últims 100 anys (19). Com a conseqüència directa, la humanitat s'enfronta ara a un enorme problema ecològic. Resoldre la crisi ecològica ha estat una de les principals reivindicacions de les forces democràtiques de tot el món durant dècades. Els moviments juvenils i de dones, en particular, han organitzat en els últims anys una resistència internacional a la destrucció ecològica de la modernitat capitalista. Els governs dels diferents estats-nació i les forces organitzades a escala mundial han seguit principalment una política d'apropiació, ja que ells mateixos saben molt bé que la lògica de beneficis de la modernitat capitalista fa impossible una solució al problema ecològic. Per tant, no és d'estranyar que les emissions de CO2 aconseguissin un nou màxim històric de 36,3 gegatons el 2021 (20).

Amb l'escalada de la guerra d'Ucraïna ara es posa més l'accent a suprimir el debat sobre els problemes ecològics, ja que -segons la lògica dels actors estatals- la guerra i la crisi econòmica han canviat les prioritats, per exemple, pel que fa a la necessitat de gas i el silenci contra la destrucció ecològica a la guerra.

11 Öcalan no anomena industrialisme a la indústria en si (que també podria utilitzar-se de manera positiva per a la societat) sinó indústria al servei dels monopolis orientats al benefici i al capital. Qualifica l'industrialisme de "ideologia i aparell monopolista" que té un caràcter ideològic, de classe i militar i és el principal responsable de la destrucció del medi ambient, de la desocupació i de l'aparició de la "societat virtual", en la qual l'home s'aliena de si mateix, de la societat i de la naturalesa mitjançant la robotització progressiva, utilitzant mètodes industrials per a la maximització del benefici i l'acumulació de capital.

Abdullah Öcalan analitza el sexisme dins la societat i la qüestió de la família, les dones i la població com a tema urgent. Encara que dins el feminisme existeixi un discurs conjunt amb unes praxis aplicades durant dècades, les forces democràtiques encara lluiten per comprendre el problema des de la profunditat històrica i sociològica, així posar en pràctica solucions de manera integral que es generin des de la societat i siguin acceptades per aquesta. A mesura que s'intensifica la Tercera Guerra Mundial, les forces de la modernitat capitalista estan promovent encara més una cultura sexista, que s'utilitza com a arma per debilitar a les dones, que són la font més important de fortalesa, resistència i dels valors comunitaris a la societat. Això també impedeix la pau social en destruir la relació entre els gèneres. La institució de la família està exposada a un atac permanent, el qual aconsegueix dirigir aquesta força a la seva desintegració, mentre que simultàniament és transfigurada, especialment per les forces nacionalistes, i forçada a convertir-se en una cotilla de valors patriarcals. S'espera que la població actual, al voltant de vuit mil milions de persones al món, creixi a dos mil milions per a 2050 (21), la qual cosa aprofundirà altres problemes socials. Les dones són les que més pateixen aquests canvis. En el context d'una lògica patriarcal de guerra, les dones s'enfronten a una cultura cada vegada més sexista que comporta una enorme pressió per a comportar-se d'acord amb els ideals corporals, els valors familiars i el rol de ser mare.

El fenomen de la urbanització és també un problema important del segle XXI. La ciutat en si mateixa és fruit de la creativitat social, i la seva història pot remuntar-se a fa més de 10.000 anys. Durant uns 5.000 anys, les forces de l'Estat i del poder han utilitzat la ciutat com a base organitzativa. No obstant això, com assenyala Öcalan "la veritable crisi de la urbanització va sorgir amb la Revolució Industrial del segle XIX. Això no va ser una coincidència sinó un element de la naturalesa antisocial de l'industrialisme. La principal responsabilitat dels problemes ecològics creats per la ciutat recau en la separació que ha fet aquesta amb el medi ambient" (22). Aquest desenvolupament ha aconseguit ara proporcions tan extremes que metròpolis urbanes com Tòquio, tenen una població oficial de més de 38 milions de persones, i altres nou ciutats a tot el món tenen almenys 20 milions d'habitants. Des de 1985, la proporció de persones que viuen en ciutats a tot el món ha augmentat del 41,2% a gairebé el 58%. Les estimacions situen la xifra en un 62,5% per al 2050 (23). Les conseqüències socials, culturals, econòmiques i ambientals continuaran empitjorant si això no s'aborda.

Öcalan descriu els problemes associats a la classe i a la burocràcia com a importants perquè l'existència i l'expansió constants d'aquests dos

fenòmens tenen efectes desfavorables sobre l'estat polític-moral de la societat. Provoquen una normalització de les relacions d'explotació i el desplaçament de les estructures socials d'autogovern i autodefensa. En aquest context, Abdullah Öcalan considera especialment perillós el paper de la classe mitjana en la modernitat capitalista: "és la classe que ha desenvolupat el monopoli econòmic, polític, militar, ideològic i científic del capital a nivell mundial, de manera que s'ha convertit en la més antisocial" (24). A causa de la seva història de milers d'anys, les classes i la burocràcia poden semblar, avui dia, institucions inevitables. Però Öcalan adverteix: "el fet que les classes mencionem hagin existit no les fa legítimes o representatives dels veritables valors socials. Un tumor no pot considerar-se una part normal del cos, i podem observar els fenòmens socials de la mateixa manera. A més, totes les classes baixes oprimides i explotades són el resultat de les ideologies hegemòniques del poder, la força i l'estat" (25). Al crear enormes aparells burocràtics, els Estats-nació del món proven d'expandir el seu control sobre àrees de la vida social que, en els seus orígens, eren autònomes. En resposta a això, una part de la població es vincula directament amb els estats nacionals a través de la dependència financera i de permetre que l'Estat demostrï la seva capacitat d'acció. Segons la lògica de l'Estat-nació, aquesta tendència no coneix fronteres. En molts països, una gran part de la població ara està treballant directament pel govern, per exemple, més del 30% a Dinamarca, gairebé el 29% a Austràlia i el 25% a Bòsnia-Hercegovina (26).

Els problemes relacionats amb l'educació i la salut representen un altre desafiament central per a les societats del segle XXI. Öcalan diu: "en la modernitat capitalista, el control de l'educació i la salut per part de l'estat-nació es considera vital. Sense prendre el control d'aquestes dues àrees, -de les quals depèn el desenvolupament existencial, saludable i de ment oberta de la societat-, així com sense construir una dominació monopolitzada sobre elles, és extremadament difícil mantenir una hegemonia i explotació generalitzades. El control de l'educació i la salut és extraordinàriament important per als monopolis, ja que han comprès que no poden fer de la societat la seva propietat només mitjançant la força militar" (27). A Alemanya, 8,4 milions d'alumnes assisteixen actualment a escoles d'educació general i 2,4 milions a escoles de formació professional (28), mentre que gairebé tres milions de persones estudien en universitats alemanyes (29). En comparació, les anomenades escoles alternatives gratuïtes, que es diferencien en gran manera dels mètodes educatius estatals a través d'una pedagogia democràtica, tenen només 9.500 alumnes en tota Alemanya (30). Així mateix, en el sector de la salut, l'Estat-nació i els actors corporatius de la modernitat capitalista tenen un bastant domini. Tant la formació, certificació,

control i contractació de personal mèdic i altre personal sanitari està gairebé la seva totalitat a les seves mans.

Les conseqüències devastadores que té el militarisme per a la societat està reconegut a nivell mundial, especialment després de les guerres mundials del segle XX. Al mateix temps, des de principis de la dècada dels anys 2000, sota la forma de “guerra contra el terrorisme” global i de la confrontació actual entre els diversos actors estatals del món multipolar, podem observar una consolidació constant de la cultura militarista i l’armament militar. Després de dècades de guerra, grans parts del món, especialment Orient Mitjà i molts països africans, estan en ruïnes. Amb el començament de la guerra a Ucraïna, els pobles d’Europa i Rússia tornen a sentir directament les conseqüències destructives del militarisme. Abdullah Öcalan analitza aquest problema en el context de la seva història mil·lenària i el seu paper indispensable en la política del poder estatal: “L’exèrcit és el braç del capital i el poder organitzat de forma més forta. Per tant, es dedueix que és la institució que en última instància subjuga i encapçala a la societat. L’exèrcit sempre ha estat el poder que ha penetrat, controlat i subjugat a la societat independentment de la forma que prengué l’estat, però el moment més destacat va ser el de l’era de la classe mitjana (burguesa), sota el monopoli de l’estat-nació. La característica definitòria de l’estat-nació és que, en nom de la creació d’un exèrcit oficial, la resta de la societat va ser desarmada oficialment i el monopoli de les armes va ser transferit a l’estat i a l’exèrcit” (31). Amb \$2113 mil milions, el 2021 la despesa mundial amb armes i material per a la guerra va superar els \$2 bilions per primera vegada des que van començar els registres (32).

Directament lligat al militarisme, la humanitat enfronta avui també un problema de pau i democràcia. En aquest context, Abdullah Öcalan assenyala: “quan una societat ja no pot crear ni administrar institucions que brindin una orientació moral i política significativa, aquesta societat està sotmesa a l’opressió i a l’explotació. És a dir, es troba en un ‘estat de guerra’. Per tant, és possible definir la història com un ‘estat de guerra’ de les civilitzacions contra la societat. Quan la moral i la política són disfuncionals, només queda un camí obert per a una societat: l’autodefensa. Un estat de guerra no és més que l’absència de la pau. Com a tal, només la legítima defensa farà possible la pau. Una pau sense legítima defensa només pot ser una expressió de submissió i esclavitud. El liberalisme avui imposa a les societats i als pobles la pau sense legítima defensa. Per tant, el joc unilateral de l’estabilitat democràtica i la reconciliació no és més que una màscara sobre la dominació de la classe burgesa reeixida per les forces armades. No és més que un estat de guerra encobert” (33).

Aquest enfocament elemental deixa ben clar que no són només els nom-

brosos conflictes militars en el món, sinó també els incessants atacs de l'Estat a les capacitats morals i polítiques de les societats, la qual cosa constitueix un estat de guerra. Així, mentre les forces de la modernitat capitalista no sols continuïn amb les seves guerres, sinó que continuïn afegint altres noves, i al mateix temps les societats d'aquest món no desenvolupin suficients capacitats d'autodefensa, la falta de pau i democràcia continuarà sent un problema de tota la humanitat.

El perill de l'apropiació del descontentament social per part del nacionalisme i el militarisme

A tot el món, les societats, els pobles, les dones, els i les joves i els i les treballadores busquen sortides als problemes socials descrits anteriorment. Un número significatiu d'elles busca una forma de vida alternativa, una base sobre la qual es pugui superar la modernitat capitalista i les crisis que ha provocat. La creixent obertura de les persones en recerca d'una vida basada en la llibertat, la democràcia i la igualtat està brindant un reforç important a les forces democràtiques del món, a més d'augmentar el seu nombre de simpatitzants i membres. Al mateix temps, les forces de la modernitat capitalista estan fent enormes esforços per evitar-ho i capturar i canalitzar el descontentament social cap a altres llocs. Com les forces de la modernitat capitalista no tenen cap solució a oferir als problemes existents, tracten de desviar l'atenció de les crisis sistèmiques, especialment creant una atmosfera nacionalista i militarista, i sufocant la cerca social de solucions a través l'agitació nacionalista-militarista. L'efecte es pot veure en el sorgiment de partits nacionalistes en molts països del món. En conseqüència, és important que les forces democràtiques coneguin l'estratègia política darrere de l'expansió del nacionalisme i del militarisme, i s'oposin específicament a aquestes polítiques. Totes aquestes forces han d'anar amb compte de no atrinxerar-se en la lògica militarista-nacionalista, i al mateix temps tenen la responsabilitat de protegir les seves respectives societats de les perilloses conseqüències d'aquesta política estatal de distracció. L'odi entre els pobles, la legitimació de la Tercera Guerra Mundial, la promoció d'una autoimatge xovinista de les societats i l'ocultació de les contradiccions entre la societat i l'Estat no han de formar part de la política de les forces democràtiques. En el context de les polítiques que estan duent a terme els actors de la modernitat capitalista i de la urgència dels problemes socials, les forces democràtiques del món tenen la responsabilitat de no acceptar acríticament les polítiques estatals de nacionalisme i militarisme. Tant la dimensió de la crisi com la naturalesa no estatal de les forces democràtiques requereixen polítiques

més creatives, independents i amb visió de futur per a defensar els interessos tant de les societats individuals com de la humanitat en conjunt en el context de la Tercera Guerra Mundial.

Política de pau sobre la base del paradigma de la modernitat democràtica

Per una banda, les guerres són un dels fòrums més importants de la política d'interès per part dels estats. Per altra banda, les societats i les seves forces democràtiques creen una cultura política basada en la negociació pacífica de les contradiccions i els conflictes existents. No obstant això, interpretar la Tercera Guerra Mundial amb una mirada política de pau clàssica implicaria tenir una visió limitada. Això es deu que la Tercera Guerra Mundial és un conflicte en el qual es renegocien els fonaments ideològics i organitzatius de la política del poder estatal. Com s'ha exposat anteriorment, en aquesta guerra els Estats-nació no sols lluiten per les seves respectives posicions en el món (similar a la Primera Guerra Mundial i a la Segona Guerra Mundial), sinó que també hi ha un conflicte entre l'Estat-nació i les forces globalitzadores sobre la preservació i renovació del "statu quo" capitalista. En conseqüència, a la Tercera Guerra Mundial, fins i tot les forces de la modernitat capitalista estan plantejant la qüestió del sistema. Una política adequada de les forces democràtiques requereix combinar la política de pau amb la construcció d'una alternativa a la modernitat capitalista. El Moviment per l'Alliberament del Kurdistan i el seu líder ideològic Abdullah Öcalan han creat una base sòlida de propostes a través del sistema de la modernitat democràtica. En aquest context, la societat kurda, el PKK i el Moviment per l'Alliberament del Kurdistan han estat seguint una política de pau contra les conseqüències destructives de la Tercera Guerra Mundial sobre la base del sistema de la modernitat democràtica des de principis de la dècada del 2000. Aquesta política es pot observar millor avui en la pràctica a la revolució de Rojava i l'Administració Autònoma del Nord i Est de Síria. Durant més de deu anys s'ha seguit una estratègia per a ampliar l'autodefensa social i l'autogestió i desplaçar les estructures de poder estatals, sense prendre partit per cap dels dos Estats formant part del conflicte.

Aquesta 'política de la tercera via' il·lustra que una força democràtica -en aquest cas el PKK- pot emergir en la Tercera Guerra Mundial com un actor segur de si mateix, que gestiona simultàniament la necessitat urgent de defensa contra els atacs, juntament amb el desenvolupament d'estructures d'autoadministració. Com a resultat, l'Administració Autònoma del Nord i l'Est de Síria representa avui dia el màxim defensor de la pau i la

democràcia a Orient Mitjà, i està treballant constantment per aconseguir una solució política a la guerra de Síria i al caos polític en tot Orient Mitjà. L'Administració Autònoma del Nord i Est de Síria no podria actuar com una veu de pau amb tanta influència (que involucra a tots els actors de la regió amb una solució democràtica) sense la implementació pràctica de la modernitat democràtica. Des de 2012, s'està duent a terme la implementació d'aquest sistema d'autogovern en tots els àmbits de la vida social. Gran part de les societats del món actual no compten amb forces democràtiques prou organitzades amb un programa, una estratègia i una tàctica corresponents, basades en un paradigma integral concorde a les seves condicions concretes.

Per això és important que totes les forces democràtiques del món reconeixin el sistema de la modernitat democràtica com a font de força i inspiració per a les seves respectives lluites i aprofundeixin la seva comprensió del paradigma. Una vegada que ho facin, podran comprendre millor la seva societat, l'Estat que està en desacord amb elles i la naturalesa de la modernitat capitalista. Això els permetrà educar i organitzar als seus membres de manera prometedora i fer costat a la seva societat perquè sigui cada vegada més afina a l'autodefensa i l'autonomia. En aquest sentit, les forces democràtiques que fan del sistema de la modernitat democràtica la base dels seus esforços de política de pau experimentaran la resposta més reeixida a la Tercera Guerra Mundial

La necessitat d'aliances entre les forces democràtiques

Igual d'important com el desenvolupament de la força ideològic-organitzativa, en el paradigma de la modernitat democràtica, ha arribat el moment de l'acció política de les forces democràtiques a tot el món. Les forces de la modernitat capitalista continuaran expandint la Tercera Guerra Mundial en els pròxims anys i dècades. A més del centre de la guerra situat a Orient Mitjà i la recent expansió a Europa, és probable que Àsia quedi atrapada en la lògica de l'escalada militar. Enfront de l'aprofundiment de la Tercera Guerra Mundial i la consegüent intensificació dels problemes socials discutits anteriorment, les forces democràtiques han de construir plataformes regionals. Amb l'ajuda d'aquestes 'Plataformes Democràtiques de la Modernitat Democràtica', poden desenvolupar el poder necessari per a detenir les guerres provocades per l'Estat i prevenir nous conflictes.

Les tasques d'aquestes plataformes regionals són àmplies i, en última instància, només poden ser determinades per les forces democràtiques actives sobre el terreny. D'una banda, és fonamental expressar el rebuig social a la guerra i així visibilitzar el rebuig a les polítiques militaristes

nacionalistes dels Estats. Una política de solidaritat, unitat i pau ha d'oposar-se als perillous intents de les forces de la modernitat capitalista de dividir societats i pobles i fer proliferar les guerres entre ells. A més, d'altra banda, les forces democràtiques de les plataformes regionals hauran d'organitzar un suport mutu directe entre si. Això es pot fer, per exemple, en el camp de la diplomàcia, els mitjans de comunicació, les finances o l'autodefensa. A través del suport a les regions particularment afectades per la Tercera Guerra Mundial, com el Kurdistan, les forces democràtiques locals poden habilitar-se per a exercir una política no estatal independent i la societat pot ser empoderada per a defensar-se en lloc de fugir. Les plataformes regionals poden intercanviar experiències, coneixements i idees entre si mitjançant conferències, acadèmies i congressos per a beneficiar-se de les diferents experiències d'organització i resistència. Això és especialment important considerant que les 'Plataformes Democràtiques de la Modernitat Democràtica' han de treballar activament en la construcció de la modernitat democràtica. L'abast per a construir estructures d'autodefensa social i autogovern ja és avui dia enorme i continuarà ampliant-se a mesura que es desenvolupi la Tercera Guerra Mundial. A Orient Mitjà, Europa, Àsia i altres parts del món, les forces democràtiques tindran no sols l'oportunitat, sinó també la responsabilitat urgent d'empoderar a les societats perquè satisfacin les seves pròpies necessitats i defensin els seus interessos.

Sobre la base d'una anàlisi correcta de la Tercera Guerra Mundial, es desenvoluparà una comprensió profunda del sistema de la modernitat democràtica i la unificació política. En forma d'aliances regionals, la capacitat de defensa de les forces democràtiques emergirà encara amb més confiança, valentia i eficàcia en interès de totes les societats, pobles, dones, joves i persones treballadores del món, i per extensió per a salvaguardar l'existència de la humanitat en conjunt. No sols detindran la perillosa expansió de la Tercera Guerra Mundial i la destrucció de totes les bases de la vida, sinó que, en construir la modernitat democràtica, condemnaran cada vegada més les lògiques del poder i de l'Estat a la insignificança. Com més aviat millor les forces democràtiques internacionals comencin aquesta tasca, abans acabarà la Tercera Guerra Mundial i s'aplanarà el camí per a un despertar democràtic mundial.

Bibliografia

- (1) <https://www.theguardian.com/world/2021/jan/20/china-revives-conspiracy-theory-of-us-army-link-to-covid>
- (2) Abdullah Öcalan, *Sociology of Freedom*, PM Press, 2019, P. 87
- (3) <https://en.wikipedia.org/wiki/BlackRock>
- (4) https://content.time.com/time/specials/packages/article/0,28804,2111975_2111976_2112006,00.html
- (5) <https://dazeinfo.com/2019/10/24/amazon-revenue-world-wide-by-year-graphfarm/>
- (6) Abdullah Öcalan, *Sociology of Freedom*, PM Press, 2019, P. 87
- (7) Abdullah Öcalan, *Sociology of Freedom*, PM Press, 2019, P. 88
- (8) Abdullah Öcalan, *Sociology of Freedom*, PM Press, 2019, P. 88
- (9) <https://www.ipsos.com/de-de/das-misstrauen-ist-gross-populismus-und-politikverdrossenheit-deutschland-und-der-welt>
- (10) Abdullah Öcalan, *Sociology of Freedom*, PM Press, 2019, P. 91
- (11) <https://www.verivox.de/internet/nachrichten/streaming-jugendliche-nutzen-netflix-co-teils-ueber-fuenf-stunden-pro-tag-1119248/>
- (12) Abdullah Öcalan, *Sociology of Freedom*, PM Press, 2019, P. 94
- (13) Abdullah Öcalan, *Sociology of Freedom*, PM Press, 2019, P. 97
- (14) <https://www.theguardian.com/money/2019/apr/17/who-owns-england-thousand-secret-landowners-author>
- (15) <https://www.agrarheute.com/management/finanzen/besitzt-meisteland-usa-bill-gates-gehört-dazu-589211>
- (16) <https://de.statista.com/statistik/daten/studie/37091/umfrage/laender-mit-der-hoechsten-arbeitslosenquote-seit-1998/>
- (17) <https://www.who.int/news/item/06-07-2022-un-report--global-hunger-numbers-rose-to-as-many-as-828-million-in-2021>
- (18) Abdullah Öcalan, *Sociology of Freedom*, PM Press, 2019, P. 98
- (19) https://www.federalreserve.gov/releases/g17/100_years_of_ip_data.htm
- (20) <https://www.iea.org/reports/global-energy-review-co2-emissions-in-2021-2>
- (21) <https://news.un.org/en/story/2022/07/1122272>
- (22) Abdullah Öcalan, *Sociology of Freedom*, PM Press, 2019, P. 113
- (23) <https://www.un.org/development/desa/en/news/population/2018-revision-of-world-urbanization-prospects.html>
- (24) Abdullah Öcalan, *Sociology of Freedom*, PM Press, 2019, P. 119
- (25) Abdullah Öcalan, *Sociology of Freedom*, PM Press, 2019, P. 120

-
- (26) https://en.wikipedia.org/wiki/List_of_countries_by_public_sector_size
- (27) Abdullah Öcalan, *Sociology of Freedom*, PM Press, 2019, P. 124 - 125
- (28) https://www.destatis.de/DE/Themen/Gesellschaft-Umwelt/Bildung-Forschung-Kultur/Schulen/_inhalt.html
- (29) <https://www.bpb.de/kurz-knapp/zahlen-und-fakten/soziale-situation-in-deutschland/61669/studierende/>
- (30) <https://www.freie-alternativschulen.de/index.php/startseite/ueber-uns/daten-und-fakten>
- (31) Abdullah Öcalan, *Sociology of Freedom*, PM Press, 2019, P. 127
- (32) <https://www.sipri.org/publications/2022/sipri-fact-sheets/trends-world-military-expenditure-2021>
- (33) Abdullah Öcalan, *Sociology of Freedom*, PM Press, 2019, P. 129

La Tercera Guerra Mundial està configurant el nostre món avui en dia. Hi ha desafiaments per comprendre els desenvolupaments polítics i trobar una resposta efectiva com a forces democràtiques en regions locals, països, continents i a tot el món. A continuació, intentem presentar les motivacions bàsiques i els conflictes de les forces de la modernitat capitalista en la Tercera Guerra Mundial i definir-ne les seves característiques específiques i la seva distinció respecte a les guerres mundials anteriors. També mostrarem maneres perquè les forces democràtiques del món utilitzin la seva participació inevitable en aquesta guerra per construir una alternativa a la modernitat capitalista i resoldre els enormes problemes socials del segle XXI.

email: info@democraticmodernity.com
website: <https://democraticmodernity.com/>